

AL NOUĂLEA MORMÂNT

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

București
2019

Den nionde graven

Stefan Ahnhem

Copyright © 2015 Stefan Ahnhem

Ediție publicată pentru prima dată în Suedia în 2015 de Bokförlaget Forum

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză în Canada în 2016

de House of Anansi Press Inc.

www.houseofanansi.com

Copyright traducere în engleză © 2016 Paul Norlen

Copyright design copertă © Nils Olsson, OINK

Ediție publicată prin înțelegere cu Salomonsson Agency

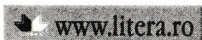
Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Al nouălea mormânt

Stefan Ahnhem

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Ovidiu Șerban

Corector: Păunița Ana

Prepress copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AHNHEM, STEFAN

Al nouălea mormânt / Stefan Ahnhem;

trad. din lb. engleză: Dana-Ligia Ilin. -

București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3931-8

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

821.111

PROLOG

14 iunie 1998-8 noiembrie 1999

Era atât de întuneric, încât abia putea să vadă ce se afla chiar în fața sa. Camionul pentru transportul prizonierilor se hurduca așa de tare pe pământul plin de gropi, că literele pe care încerca să le scrie erau aproape de neînțeles. Dar n-avea ce să facă. Era ultima șansă, înainte ca balta de sânge de sub el să devină prea mare, să-și pună pe hârtie povestea de dragoste care l-a făcut să lase în urmă totul. Avea să arate cum fusese împușcat și prins chiar de oamenii săi și cum era acum în drum spre o moarte aproape sigură.

Găsise pixul în tabăra militară israeliană de la punctul de control Huwwara, aflată în zona necontrolată a Cisiordaniei. Hârtiile erau niște pagini de jurnal goale pe care le luase din rucsacul lui Tamir, împreună cu plicul folosit pe care îl putea întoarce cu partea dinăuntru în afară. După ce a terminat de scris, a împăturit paginile scrisorii cu mâinile însângerate, le-a pus în plic și l-a închis cât de bine a putut.

Nu avea timbru sau adresă. Nu avea decât un nume. Dar n-a șovăit să împingă scrisoarea prin crăpătura mică din camion și s-o lase să cadă. Dacă vrea Dumnezeu,

scrisoarea o să ajungă acolo, și-a zis, lăsând oboseala să pună stăpânire pe el.

Plicul nici n-a apucat să atingă pământul, că a fost luat de vântul puternic și împins tot mai sus pe cerul negru, fără stele, care începea să arate a furtună peste munții Nablus Ebal și Gerizim. Intervalul dintre hruitul surd și fulgere s-a redus și în aer plutea amenințarea ploii. În câteva secunde, ploaia care stătea să se dezlănțuie avea să izbească plicul de pământ și să prefacă țărâna uscată în lut umed. Dar n-a plouat, și plicul pătat de sânge și-a continuat călătoria peste munți și peste graniță, în Iordania.

Saladin Hazaymeh stătea culcat pe saltea și privea cerul, pe care lumina zorilor făcea primele încercări șovăielnice de a miji. Vântul puternic al furtunii din noaptea trecută se potolise, în sfârșit, și părea că s-ar putea să fie o zi frumoasă.

Părea că soarele a hotărât să limpezească cerul pentru cea de-a șaptezecă sa zi de naștere. Și, cu toate că ziua de naștere era motivul acestei călătorii de zece zile, Saladin Hazaymeh era preocupat de altceva.

Când observase lucrul acela pe cer, a crezut că e un avion aflat la câteva mii de metri deasupra, dar apoi și-a zis că trebuie să fie o pasăre cu o aripă rănită. Acum nu-și dădea seama ce anume plutește spre pământ la vreo cincizeci de metri în fața lui, licărind în lumina soarelui.

Saladin Hazaymeh s-a ridicat și a observat că-i dispăruse obișnuita durere de spate de dimineață. S-a grăbit să facă sul salteaua și s-o pună în rucsac. Ceva era pe cale să se întâmple. Ceva foarte important, și se simțea plin de energie.

Nu putea fi decât un semn de sus. O viziune de la Dumnezeu, în care credea de când se știa el, care-i spunea că e pe calea cea bună. De ziua lui urmasa pașii lui Iisus pe tot drumul din Ierusalim până la Marea Galileii.

Cu o zi în urmă vizitase grota sfântă din Anjara și nădăjduse să-și petreacă noaptea acolo, întocmai așa cum făcuse Iisus, împreună cu apostolii și Fecioara Maria. Însă l-au descoperit paznicii și a fost silit să doarmă sub cerul liber. Dar totul are un înțeles, și-a zis Saladin, grăbindu-se cu pas ușor peste pământul plin de hărtoape către măslin, unde semnul de la Dumnezeu era agățat în crengi.

Când s-a apropiat, a văzut că este un plic.

Un plic?

Cum n-a izbutit să-și explice logic de unde a venit, a hotărât până la urmă că din *cer* trebuie să fie răspunsul. Și poate că nu era cu totul greșit, pentru că și-a auzit vocea interioară repetând, ca pe o mantra, cât de important era ca el să facă ceea ce gândea. Că exact asta, nimic altceva, era adevăratul rost al călătoriei sale.

După câteva încercări, a reușit să lovească plicul cu o piatră și l-a prins înainte să atingă pământul. Era murdar și plin de mici rupturi și arăta de parcă supraviețuise sfârșitului lumii, în ciuda tuturor așteptărilor. De asemenea, era mai greu decât se așteptase.

De acum dispăruse orice îndoială.

Dumnezeu îl alesese pe el.

Acesta nu era doar un plic vechi.

S-a uitat pe amândouă părțile, căutând indicii, dar n-a găsit decât un nume scris cu litere mici, împrăștiat.

Aisha Shahin.

Saladin Hazaymen s-a așezat pe o piatră și a rostit cu greu numele, dar nu i-a spus nimic. După un pic de șovăială, și-a scos cuțitul și a desfăcut cu grijă plicul. Fără să-și dea seama că își ține respirația, a scos scrisoarea și a deschis-o, uitându-se la șirurile lungi de cuvinte.

Era în ebraică, măcar atât își dădea seama. Dar abia putea să citească în limba arabă, cum ar fi putut să înțeleagă asta?

Ce încerca Dumnezeu să spună? Îl pedepsea pentru că nu învățase niciodată să citească? Sau scrisoarea nu îi era destinată lui? Să nu fie decât un mijlocitor neînsemnat, al cărui singur rost era să o trimită mai departe? A încercat, fără să reușească, să-și alunge dezamăgirea pe când împăturea scrisoarea și o pune la loc în plic. Și-a continuat drumul spre Ajloun, unde, călcându-și pe inimă, a pus scrisoarea într-o cutie poștală.

Mulți ar crede, cu siguranță, că purtarea lui Khaled Shawabkeh este rușinoasă și profund imorală. El, pe de altă parte, nu se simțea câtuși de puțin vinovat când a luat plicul fără timbru, expeditor sau adresa completă. Scrisorile la care expeditorul nu-și îndeplinise îndatoririle deveneau proprietatea sa. Era o practică pe care o aplicase fără excepție în cei patruzeci și trei de ani în care lucrase la sortarea corespondenței.

Acasă avea multe cutii pline de scrisori rătăcite, câte una pentru fiecare an. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să pescuiască una, la nimereală, și să cerceteze conținutul care îi era destinat altcuiva. Acest plic anume era ceva ieșit din comun.

După cât de jerpelit era, drumul însuși trebuie să fi fost o aventură. În plus, cineva îl desfăcuse deja, dar lăsase conținutul înăuntru.

Anume pentru el.

Cu exact nouăzeci și opt de minute mai devreme decât de obicei, Khaled Shawabkeh a ajuns acasă și a încuiat ușa. Sărise peste ceaiul de după-amiază, cu toate că-și luase cu el plăcinte cu *harissa*¹, și a alergat pe tot drumul de la autobuz până acasă. Acum își pierduse răsuflarea și simțea cum transpirația îi îmbibă cămașa de poliester strâmtă.

Cina putea să mai aștepte. Și-a turnat un pahar de vin din sticla ascunsă în spatele cărților din bibliotecă, s-a așezat în fotoliu, a aprins lampadarul vechi, a scos plicul și a dat la iveală cu solemnitate scrisoarea.

„În sfârșit“, și-a zis, întinzând mâna după vin, într-o binecuvântată necunoaștere a faptului că cheagul de sânge care se forma de ani întregi în piciorul lui stâng s-a eliberat și a urmat curgerea sângelui în sus, spre plămâni.

Cu toate că trecuse mai mult de un an de când unchiul Mariei murise de embolie, ea încă nu pusese piciorul în casa lui. Cei doi frați ai ei au atacat testamentul și au făcut tot posibilul ca s-o silească să refuze moștenirea. Până și tatăl ei a încercat s-o convingă, spunând că Khaled Shawabkeh își pierduse treptat mințile de-a lungul anilor și își lăsase casa în neorânduială. De asemenea, nu credea că femeile sunt în stare să se descurce cu proprietățile.

¹ Pastă din multe feluri de ardei iuți, cu ierburi, condimente și ulei, specifică țărilor arabe din nordul Africii

Însă Maria s-a ținut tare și acum, în sfârșit, a putut să bage cheia în broască și să intre. În timpul negocierilor se înstrăinase de frați și de părinți. Casa avea să fie curățată și vândută, iar cu banii își putea permite să-și părăsească slujba de la atelierul de croitorie, să se mute la Amman și să-și înceapă munca, la care visa de mult, la Comisia Națională pentru Femei din Iordania.

N-ar fi trebuit să fie posibil. Nu exista absolut nimic care să sugereze că scrisoarea ar ajunge vreodată la destinatar. Cu toate piedicile, probabilitatea era atât de mică, încât nu putea fi calculată.

Și totuși, exact așa s-a întâmplat.

La un an, patru luni și șaisprezece zile de când scrisoarea fusese împinsă printr-o crăpătură din camionul cu prizonieri și luată pe sus de vânt în noaptea fără stele, a ajuns în mâinile Mariei Shawabkeh, și după câteva ore, ea reușise să strângă cea mai mare parte a informațiilor care lipseau.

La trei nopți după ce citise povestea îngrozitoare din scrisoare, a făcut câteva căutări pe internet, a pus un timbru pe plic, a scris adresa completă și a lăsat-o la cel mai apropiat oficiu poștal. Fără să aibă habar de consecințe.

Aisha Shahin

Selmedalsvägen, nr. 40, etajul 6

129 37 Hägersten

Suedia

Partea întâi

16-19 DECEMBRIE 2009

Mulți oameni vor fi îngroziți de lucrurile pe care le-am făcut. Unii le vor privi ca pe o răzbunare pentru toate nedreptățile care au fost săvârșite. Alții ca pe un joc neverosimil pentru a trage pe sfoară sistemul și a arăta cât de departe poate să meargă cineva. Dar majoritatea vor crede că sunt faptele unei persoane extrem de bolnave.

Cu toții se vor înșela...

1

CU DOUĂ ZILE ÎN URMĂ

Sofie Leander stătea în sala de așteptare a Spitalului Söder¹ din Stockholm, așteptând o ecografie. Răsfoia un exemplar ferfenițit din broșura *Noi, părinții*, plină cu mămici și tătici frumoși și fericiți, și nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să se numere printre ei. Dar, după atâtea serii de tratament cu Pergotime care nu dăduseră rezultat, începuse să se îndoiască de faptul că producția sa de ovule avea să se declanșeze vreodată.

Acum era cu adevărat ultima ei șansă. Dacă procedura nu dădea rezultat de data asta, nu-i mai rămânea decât să se dea bătută.

Lucru pe care soțul său părea să-l fi făcut deja. Îi promisese că o să-i fie alături când o să aibă nevoie de el, dar nu venise la programarea din acea zi. Și-a deschis mobilul și a citit din nou mesajul lui. *Am un impediment din păcate n-ajung*. Trata toată treaba ca și cum ar fi fost vorba să cumpere lapte în drum spre casă de la serviciu. Nici măcar nu scrisese „succes“.

Sperase ca mutarea în Suedia, cu trei ani înainte, să le reînvie relația. Mai ales de vreme ce el își luase

¹ Spitalul General de Sud

numele ei de familie. Ei i se păruse o declarație de dragoste. Dovada că sunt uniți, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Acum nu mai era atât de sigură, și nu se putea elibera de sentimentul că alunecă din ce în ce mai departe unul de celălalt. Încercase să discute despre asta, dar el o încredința mereu că o iubește. Și totuși, o vedea în ochii lui. Sau, mai corect, în felul în care îi ocolea privirea.

Acum, bărbatul care îi salvase cândva viața avea dintr-odată „impedimente” și abia își mai întorcea privirea spre ea. Voia să-l sune și să-l înfrunte. Să-l întrebe dacă n-o mai iubește. Dacă și-a găsit pe altcineva. Dar nu îndrăzne. În plus, era sigură că n-o să-i răspundă. N-o făcea aproape niciodată când era la lucru, și cu atât mai puțin acum, când era prins cu un proiect nou. Nu, singura ei șansă era un raport pozitiv din partea doctorului. Dacă ar putea obține asta, cu siguranță totul avea să fie bine din nou. Atunci va putea să-i dea, în sfârșit, copilul pe care și-l doriseră întotdeauna, și el își va da seama cât de mult o iubește, de fapt.

– Sofie Leander, a auzit că este strigată, a urmat moașa de-a lungul coridorului și a fost poftită într-un cabinet mic cu stururile lăstate, cu un aparat care semăna cu un calculator mare și un pat de spital.

– Puneți-vă haina în cuier și întindeți-vă pe pat, doctorul vine imediat.

Sofie a încuviințat din cap și și-a scos haina și cizmele, în vreme ce moașa ieșea din cabinet. Culcată pe pat, și-a tras în sus bluza, și-a deschiat pantalonii și s-a hotărât să-și sune totuși soțul și să-l întrebe ce era atât de important încât nu putuse să vină cu ea. Dar, pe când întindea mâna după poșetă, s-a deschis ușa și a intrat doctorul.

– Sunteți Sofie Leander?

Sofie a încuviințat.

– Bun, ia să vedem... Mai întâi așezați-vă pe o parte, cu spatele la mine.

Sofie s-a conformat și l-a auzit pe doctor că deschide în spatele ei ceva ambalat în plastic. Nu-și dădea seama despre ce era vorba, dar simțea că ceva nu e în ordine în întreaga situație.

– Așadar, am venit ca să-mi fie examinate ovarele.

– Sigur. Trebuie doar să ne ocupăm mai întâi de asta, a zis doctorul, apăsându-i vertebrele.

Deodată, a simțit o înțepătură în mijlocul spatelui.

– Stați un pic. Ce faceți? M-ați înțepat? Sofie s-a răscut și a văzut că alunecă ceva în buzunarul pantalonilor doctorului. Vreau să știu ce...

– Nu trebuie să vă îngrijorați. E procedura obișnuită. Acelea sunt lucrurile dumneavoastră? Doctorul a arătat haina și cizmele ei, dar n-a așteptat răspunsul și i le-a pus lângă picioare. Nu vrem să uităm nimic. Nu-i așa?

Nu era prima dată când Sofie făcea ecografia ovarelor, așa că știa că nici vorbă să fie procedura obișnuită. Habar n-avea ce-i asta. Tot ce știa cu siguranță era că nu mai voia să participe. Să se îndepărteze de doctor și de cabinet. De tot spitalul.

– Cred că trebuie să plec, a zis, încercând să se ridice. Vreau să plec, mă auziți? Dar corpul refuza s-o asculte. Ce se întâmplă? Ce ați făcut?

Doctorul s-a aplecat spre ea, i-a zâmbit și a mângâiat-o pe obraz.

– O să înțelegi curând.

Sofie a încercat să protesteze și să țipe cât putea de tare. Însă masca de oxigen înăbușea orice sunet și, până să-și dea seama, frânele patului fuseseră eliberate și era împins afară din cabinet și pe coridor.

Dacă s-ar putea prinde de ceva, orice, ca să se tragă jos din pat ca să facă toată lumea să înțeleagă ce se petrece. Dar n-a putut. Nu putea decât să zacă acolo, să privească tavanul și să vadă cum se perindă lămpile fluorescente și în fața lor se deschid uși.

Alte chipuri. Femei gravide și bărbați care aveau să fie în curând tătici. Moașe și doctori. Toți erau atât de aproape, și totuși, atât de departe. S-au deschis uși. Un lift, și erau acolo vocile altora. Ușile liftului s-au închis în spatele ei. Ori s-au deschis?

Apoi a fost din nou singură cu doctorul, și el fluiera o melodie care stârnea ecoul între zidurile dure. Era singurul sunet pe care îl putea auzi, în afară de propria respirație, care începea să-i amintească de astmul din copilărie. Pe atunci se simțea cu totul neajutorată când trebuia să se oprească din joacă pentru a trage aer în piept. Acum se simțea și neajutorată, și mică, și nu-și dorea decât să se prăbușească și să plângă. Dar nu putea să facă nici măcar asta.

Luminile fluorescente de pe tavanul de ciment întunecat s-au terminat și a văzut cum mai întâi picioarele și apoi partea de sus a trupului îi sunt puse pe o brancardă. O să înțelegi curând, spusese doctorul. Cum putea ea să înțeleagă? Nu se putea gândi decât la articolul pe care îl citise de curând despre un medic din Malmö care făcea chirurgie plastică și care le injecta ceva pacienților ca să nu se poată împotrivi când le viola. Dar de ce ar vrea cineva s-o violeze pe ea?

Brancarda a fost împinsă cu spatele într-o ambulanță, și ea a încercat să se concentreze pe sunete. A auzit cum se închide ușa de pe partea șoferului și pornește motorul. Au demarat și au virat spre vest, pe Ringvägen, apoi au mers mai departe pe Hornsgatan spre Hornstull, după care au luat-o spre

Liljeholmsbron. Până atunci reușise cu ușurință să se orienteze. Lucrurile s-au înrăutățit când s-au învățit de câteva ori printr-un sens giratoriu și n-a mai știut pe unde merg.

După vreo douăzeci de minute s-au oprit, în cele din urmă. Nu știa unde se află, dar a auzit că se deschide poarta unui garaj. Ambulanța a înaintat vreo treizeci de metri până să se oprească motorul.

Ușile ambulanței s-au deschis și brancarda a fost scoasă și dusă de acolo. Alte lămpi fluorescente se urmăreau una pe alta pe tavan. Ritmul s-a precipitat și pașii doctorului răsunau pe podeaua dură până ce s-au oprit brusc. A auzit chei și un bipăit, apoi a pornit un motor electric.

Brancarda a fost împinsă într-o încăpere întunecată, și părea că s-a închis ceva în urma ei. O lampă puternică din tavan era aprinsă și lumina cădea pe o masă dreptunghiulară. Nu vedea nici o fereastră și nu-și dădea seama cât de mare este încăperea. Nu deslușea decât lampa și masa care avea în jur niște aparate. Brancarda a fost împinsă înainte, și acum vedea că masa este acoperită cu o folie de plastic și are câteva curele și un orificiu larg de vreo zece centimetri puțin mai jos de centru. Alături era o masă de metal, mai mică, pe care se aflau diferite instrumente chirurgicale înșirate pe un prosop alb.

Abia atunci a înțeles Sofie Leander ce o așteaptă.

De îndată ce a văzut foarfeca, cleștii și scalpelele, a înțeles exact.

De ce a fost luată.

Ce urma să se întâmple.